

Dr. Osztrólczy Miklós 1940-ben született Budapesten. Középiskoláját 1958-ig az Ybl Miklós Építőipari Technikumban végezte. A technikus diplomával, később pedig az építészmérnöki diplomával kutatóintézetekben (SZIKKTI, ÉMI) dolgozott 1973-ig. A Műegyetemen három alkalommal felvételizett sikeresen, de származása miatt 1963-ban sikerült bejutnia, ám ekkor pénzügyi okokból csak az esti tagozatot választhatta. Iparosított építés szakmérnöki diplomáját 1983-ban védte meg, majd megszerezte a C.Sc és a PhD és tudományos fokozatokat. 1973-tól nyugdíjazásáig, 2003-ig az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskolán dolgozott, 1987 után tanszékvezetői, illetve intézetigazgatói beosztásban. Megalapította az épületfizika oktatást, majd az Épületszerkezetek tanszék vezetőjeként a fejlesztési eredményeképp átnevezte Épített Környezet Tanszékké, ami az építészmérnöki hivatásról alkotott holisztikus, generalista hozzáállásáról is árulkodik. Posztgraduális képzéseken a Műegyetemen, valamint a gödöllői és debreceni egyetemen is oktatott. 1996-tól részt vett az új épületenergetikai követelmények kidolgozásában. 15 évig a BME Mérnöktovábbképző Intézet tanfolyamain is oktatott. A BME Építészmérnöki Kar Épületszerkezetek Tanszék vendégelőadója is volt Épületszerkezetek 8 tárgyából. 3 könyve jelent meg: Hőszigetelés (2009), Vízszigetelés (2010), Épületkárok (2011).

Az 1988. évi megalakulástól kezdve az Épületszigetelők, Tetőfedők, Bádigosok és Ácsok Magyarországi Szövetségének (ÉMSZ) meghatározó alakja volt, 1998-tól 2010-ig az ÉV TETŐJE Nívódíj Pályázat zsűrijének elnöki tisztét töltötte be. Munkásságát az ÉMSZ Aranytű díjjal ismerte el.

Számos oktatói és szakmai elismerése közül néhány kiemelkedő:

- 1994-ben ÉTE emlékérem,
- 2000 elnyerte a Széchenyi Professzori Ösztöndíj,
- 2010: Apáczai Csere János díj,
- 2010: BME Építészmérnöki Kar címzetes egyetemi tanári cím.

"Elsőprően magas szintű elméleti és gyakorlati tudása az épületfizika és az épületszerkezetek terén joggal emelte sokunk fölé, ugyanakkor megnyerő, humoros, de egyúttal konokul igazságos személyisége gyógyírként hatott ránk akkor is, ha akár diákként, akár kollégaként hibáinkra, hiányosságainkra világított rá. Az építő szakma olyan ékkövévé vesztette el az Ő távozásával, amit, akit pótolni komoly feladat elé állít mindannyiunkat. Az Ő nyomdokába lépni bármelyikünk számára komoly feladat maradt. Megtiszteltetés volt azon kevesek közé tartozni, akiket barátainak elfogadott. A nagy tapasztalatú - néha rettegett - tanár úr egy kedves, bátorító mondata pontos képet ad arról, ahogy legendás tanári évei alatt generációkat nevelt fel - vagy terelt más szakterületre. Amikor egy konferencián - már gyakorlott előadóként - panaszkodtunk Neki, hogy előadás előtt még mindig "reszket a térd, izzad a tenyér", azzal tett helyre minket, hogy: "drágáim, ha ez elmúlik, attól fogva ne lépjete fel a katedrára, mert EZ a szorongás, ez az izgalom nem más, mint a minőség garanciája!" – írta róla tanítványa és barátja, Velősy András.